

Het ongeloofelijke verhaal over de realiteit

Door J.A.J. van Leunen

Aangepast op: 4 januari 2018

Samenvatting

De werkelijkheid is veel ongelooflijker dan de huidige natuurkunde ons voorspiegelt.

Inleiding

Dit verhaal gaat over de werkelijkheid, waarin wij leven. De natuurkundigen en filosofen hebben veel daarover uitgezocht en opgeschreven en veel daarvan is waar omdat het direct waarneembaar is. Wat deze geleerden verzonnen hebben over wat niet direct waarneembaar is raakt echter al te vaak kant noch wal. Soms is dat onmiddellijk te weerleggen maar zelfs dan blijft de leugen gehandhaafd omdat er geen beter verhaal bestaat. De werkelijkheid blijkt veel merkwaardiger te zijn dan mensen zich voor kunnen stellen. Dit weten we, omdat soms de oude verhalen ontkracht worden door nieuwe waarnemingen. Soms leveren deze waarnemingen alleen de uitkomst dat het oude verhaal niet klopt. In dat geval wordt meestal weer een nieuwe uitleg verzonnen. Soms wordt het oude verhaal aangehouden. Om te voorkomen dat de fantasie te veel kansen krijgt stellen wetenschappers vaak de voorwaarde dat alles wat beweerd wordt ook met betrouwbare waarnemingen ondersteund moet worden. Dit is een gevaarlijke beslissing, want het sluit uit dat de menselijke geest in staat is om wat in werkelijkheid bestaat uit bestaande kennis te deduceren. Met name wiskunde is in staat om betrouwbare constructies uit grondbeginselen af te leiden. Filosofie doet dat op een nog veel gewaagdere wijze.

De werkelijkheid

De werkelijkheid omvat aspecten die op geen enkele wijze waargenomen kunnen worden. Allereest zijn onze hulpmiddelen veel te beperkt, maar in veel situaties biedt de werkelijkheid zelf geen enkele mogelijkheid om deze aspecten waar te nemen. Dat neemt niet weg dat deze verborgen aspecten toch uit aannemelijke grondbeginselen afgeleid kunnen worden.

Het lijkt er namelijk sterk op dat de werkelijkheid een duidelijke structuur bevat. Naarmate we dieper in deze structuur duiken wordt deze structuur eenvoudiger en daarmee begrijpelijker. Als deze structuur een fundament heeft, dan zal deze tamelijk begrijpelijk zijn. Er zijn wiskundigen die hun hobby maken van het bedenken van structuren die interessante eigenschappen hebben. Er bestaat een redelijke kans dat deze onderzoekers al een structuur bedacht hebben die overeenkomt met de fundamentele structuur van de werkelijkheid. Nu heeft de fundamentele structuur van de werkelijkheid de merkwaardige eigenschap dat zij automatisch overgaat in een ingewikkeldere structuur die weer diezelfde eigenschap heeft. Na een aantal stappen leidt dit tot een structuur die we uit onze waarnemingen van de werkelijkheid herkennen. Als de werkelijkheid deze weg feitelijk bewandelt, dan is het dus mogelijk om het verborgen deel van de werkelijkheid te deduceren door uit te gaan van diens fundamentele structuur. En die fundamentele structuur is haast zeker al door wetenschappers ontdekt zonder dat deze naar het fundament van de werkelijkheid zochten. Wat dan overblijft is het uitzoeken hoe deze structuur evolueert naar hogere, meer gecompliceerde lagen. De aanvang van dit proces heeft bijna een eeuw geleden al plaatsgevonden, maar is nooit serieus verder uitgewerkt.

De diepere lagen van de structuur van de werkelijkheid bevatten de verborgen oorsprong van veel facetten van de werkelijkheid. Denk maar eens aan de oorsprong van massa, de oorsprong van elektrische lading, hoe lichtdeeltjes opgebouwd zijn, hoe elementaire deeltjes geconstrueerd zijn en hoe zij zich verbinden tot meer ingewikkelde deeltjes.

De vernieuwde natuurkunde

Het onderzoek van dit deel van de werkelijkheid zal een aantal van de foute verhalen over de werkelijkheid ontkrachten en vervangen door beter passende verhalen. Die nieuwe verhalen zullen in eerste instantie ongelofelijk klinken.

Dit onderzoek is nu in volle gang en levert zijn eerste resultaten af. De bereikte resultaten zijn verbazend.

Zo zijn twee categorieën van superkleine objecten ontdekt. Deze objecten zijn los van elkaar niet waarneembaar. Toch vormen deze basisobjecten gezamenlijk wel alle losse objecten die in het heelal voorkomen. Het zijn donkere kwanten. De ene categorie vormt de donkere en de zichtbare materie en de andere categorie vormt de donkere en de zichtbare energie.

Het onderzoek levert ook een krachtig en veelzijdig modelleringsplatform voor het onderzoek van natuurkundige modellen op. Dit platform is feitelijk een alleen-lezen bewaarplaats voor de dynamische geometrische gegevens van de objecten die in het universum voorkomen. Dit platform levert beperkingen op die fantasieverhalen minder kansen geven. Het hele universum met alles wat erin voorkomt en de hele historie van dit universum past in dit model.

Het is mogelijk om het model te zien als de personificatie van een schepper. Op het moment van de schepping heeft deze schepper alle dynamische geometrische gegevens van zijn schepselen vastgelegd in de bewaarplaats en laat die gegevens vervolgens met rust. Pas na het sorteren van de tijdstempels in de opslagplaatsen wordt duidelijk dat de bewaarplaats een dynamisch verhaal vertelt. Eventuele waarnemers leven in het deel van de bewaarplaats dat met de progressiewijzer meeloopt. Zij hebben alleen toegang tot opslagplaatsen die voor hen een historische tijdstempel bevatten. De betreffende informatie wordt naar de waarnemers gebracht door een vloeiend veld dat zowel de waarnemers als de waargenomen gebeurtenis inbedt. Dit informatietransport beïnvloedt de inhoud van de door de waarnemers ontvangen informatie. Het inbedden van objecten vervormt het transporterende continuüm. Het continuüm vormt de leefwereld van alle losse objecten.

Vanaf het moment van de schepping is alles al vastgelegd. De schepper is echter geen controlefreak. Hij laat de ruimtelijke posities van zijn schepsels bepalen door stochastische processen. Anderzijds zorgt hij dat alles tamelijk ordelijk verloopt doordat hij deze stochastische processen laat beheersen door een karakteristieke functie die ervoor zorgt dat de hoplandingsplaatsen van een elementair deeltje een samenhangende zwerm vormen. Op deze wijze krijgen intelligente waarnemers de illusie dat ze een eigen vrije wil hebben.

Deze beschrijving biedt de mogelijkheid om het model op twee duidelijk verschillende wijzen te bezien. De ene manier is het opslagbeeld. De schepper kan alle gegevens overzien en is niet afhankelijk van het progressieverloop. Het andere beeld is wat de waarnemers ervaren. Zij zijn juist gedwongen om het progressieverloop te volgen. Zo kan de schepper de verschijnselen paarproductie en paaropheffing van deeltjes zien als reflectiepunten in een zigzagbeweging in de progressierichting van één enkel deeltje. Waarnemers moeten het doen met de creatie en annihilatieverhalen van een deeltje en zijn antideeltje. De emissie van fotonen kan voor waarnemers nog met een geloofwaardig verhaal beschreven worden, maar de absorptie van fotonen vraagt een ongelofelijke

richtingsnauwkeurigheid. De schepper kan de absorptie gewoon als een omgekeerd emissieproces beschrijven. Ons als waarnemers klinkt dat zeer ongewoon in de oren.

De schepper is een modulair ontwerper. De elementaire deeltjes zijn elementaire modules die gezamenlijk alle andere modules vormen en sommige modules vormen modulaire systemen. Elk module bezit een eigen privé stochastisch proces dat de voetafdruk van de module bepaalt. Dit proces verzorgt ook de binding van de componenten van de module.

Het verhaal levert de oorsprong van de zwaartekracht en de oorsprong van de elektrische ladingen en de kleurladingen van de elementaire deeltjes. Het geeft een indicatie van wat spin kan zijn.

Het verhaal sluit aan op de huidige versie van de natuurkunde maar toont ook aan dat in het verleden sommige aspecten van de werkelijkheid door de natuurkundigen verkeerd geïnterpreteerd zijn. Op de universiteiten krijgen studenten deze foutieve voorstelling nog steeds te horen.

De media blijken nog geen kennis te hebben van deze ontwikkelingen en volgen getrouw het beeld dat door de conventionele natuurkunde geschetst wordt.

Voor wat meer details kunt u “Structuur in de Realiteit”; <http://vixra.org/abs/1712.0509> lezen.

Het Wikiversity Hilbert Book Model Project levert een uitgebreid overzicht over de bereikte resultaten.